

Tenis je povolání jako každé jiné, jen nemá vysokou školu. Před časem tahle věta moc neplatila, dnes však snad i každý druhý starší žák ví, že to může být dobrý byznys. A mluvit dříve o povolání? Ne, to nešlo, žít se sportem bylo během na krátkou trať. V tenise však peníze byly vždycky, nyní jsou mnohem větší, i když na ně dosáhnou jen ti nejlepší, nejšťastnější a hlavně – nejzdravější. Ostatní mnohdy jen složitě přežívají. Ale nadřou se všichni.

Sport je vizitkou národa, tohle poslání měl už od antiky, s medailemi, vstřelenými góly, a tedy i s vyhranými fiftýny stoupá sebevědomí. Čím víc se hymny hrají, tím víc je radosti. V cíli čekávají prezidenti, radují se premiéři, ale i starostové posledních vesnic, když uspějí v meziobecním derby. Před volbami mají sportovci ještě větší cenu, mnozí se umně přihřívají na jejich slavnostních fanfárách – až z toho mnohdy může vzniknout dojem, že vládám, magistrátům a dalším Radám i v mimovolebních časech na sportu záleží.

Staletí měla své hrdiny, od gladiátorů po hvězdy současných arén a skoro vždy se třáslo měšci. Dříve to v nich jen zacinkalo, dnes se točí a přibývají nuly na kontech, aby pak současně šustily zlaté karty. Oslavné chorály vystřídaly hymny a hrdinové s postupujícím časem začali myslet stále více na sebe. A nedělejme si iluze, že nenatahovali dlaně. I první olympijský vítěz v maratonu v Aténách 1896 Řek Spyridon Louis, povoláním nosič vody, si pak žil nádherně, osudový maraton mu zaručil, že až do konce života nemusel vzít motyku do ruky. Dostal povoz s oslem, aby mohl provozovat novou živnost, zlaté hodinky a několik domů, do konce života chodil zadarmo k holiči a měl štěstí, že byl ženatý a měl tři dcery, jinak by si musel vzít dceru bankéře Averofa a k tomu spoustu drachem. Už nic nedělal, byl slavný, proslavil Řecko, znali ho všichni, prostě – pohodlný osud.

Hrdinové se měli vždycky dobře, s postupem času čím dál lépe, ale šlo to pomalu. O čem se dříve snilo, stávalo se přirozenější a v tenise to nemohlo být jiné. Ale pozor, profesionálové byli snad až prašiví, hrozilo vyloučení do konce životů, a tak přišel čas obálek a jejich předávání pod stolem. Ti nejlepší odešli do hlavně Kramerem založené skupiny a tenis dostal nálepku kočující společnosti. Každý den někde jinde... A ostatní? Už jen v prachem zapadlých knížkách se dočtete, že Jaroslav Drobný za své wimbledonské vítězství ve čtyřiapadesátém roce dostal poukázku na dvacet liber do sportovního obchodu, a že v letech 1951 a 1952 vyhrál Roland Garros, tak za to ani poukázku do zapadlého obchodu někde v Paříži nedostal. Co říkal tehdy o těch dvaceti librách za Wimbledon na začátku devadesátých let? „Tenis mi peníze nedal, ale stejně mě udělal šťastným.“ Pěkná věta do čítanek pro naivní snílky, že?

Dnešní grandslamoví šampioni se stávají boháči na celý život, tahle cesta láká skoro každého, ale jen málokdo si uvědomuje, co vše je třeba těmto snům obětovat. A je tu najednou také skupina poražených, odmítnutých, prostě až do konce života – smutných tenisových bezejmenných. Kdo vypadne ze stovky, má starosti, velké peníze jsou jen na Grand Slamech...

Jak to vypadalo i na tenisovém jevišti dál? Každé vítězství má jinou cenu, stojí za nimi nepřehlédnutelné sponzorské zájmy, roztáčí se průmysl firemních značek a případných smluv, rodí se nové hvězdy, které se třeba začas mohou dostat i do sportovních encyklopedií. Co je však nejdůležitější? Probouzí se národní nadšení, dává nám šanci mávat vlajkou hrozně vysoko a hlavně dlouho. Brumláme tóny české hymny a ve chvílích největších radostí se třeba jen polohlasem přidáváme. Přiznejme, cítíme se vznešenější a jsme rádi, že jsme Češi. Nechci už ani říkat, že každá nová výhra přivede na tenisové dvorce další nadšence a ti,

kteří se pro ně budou v budoucnu obětovat, mají opět nový důvod sami sobě tvrdit, že tenis je nejkrásnějším sportem na světě.

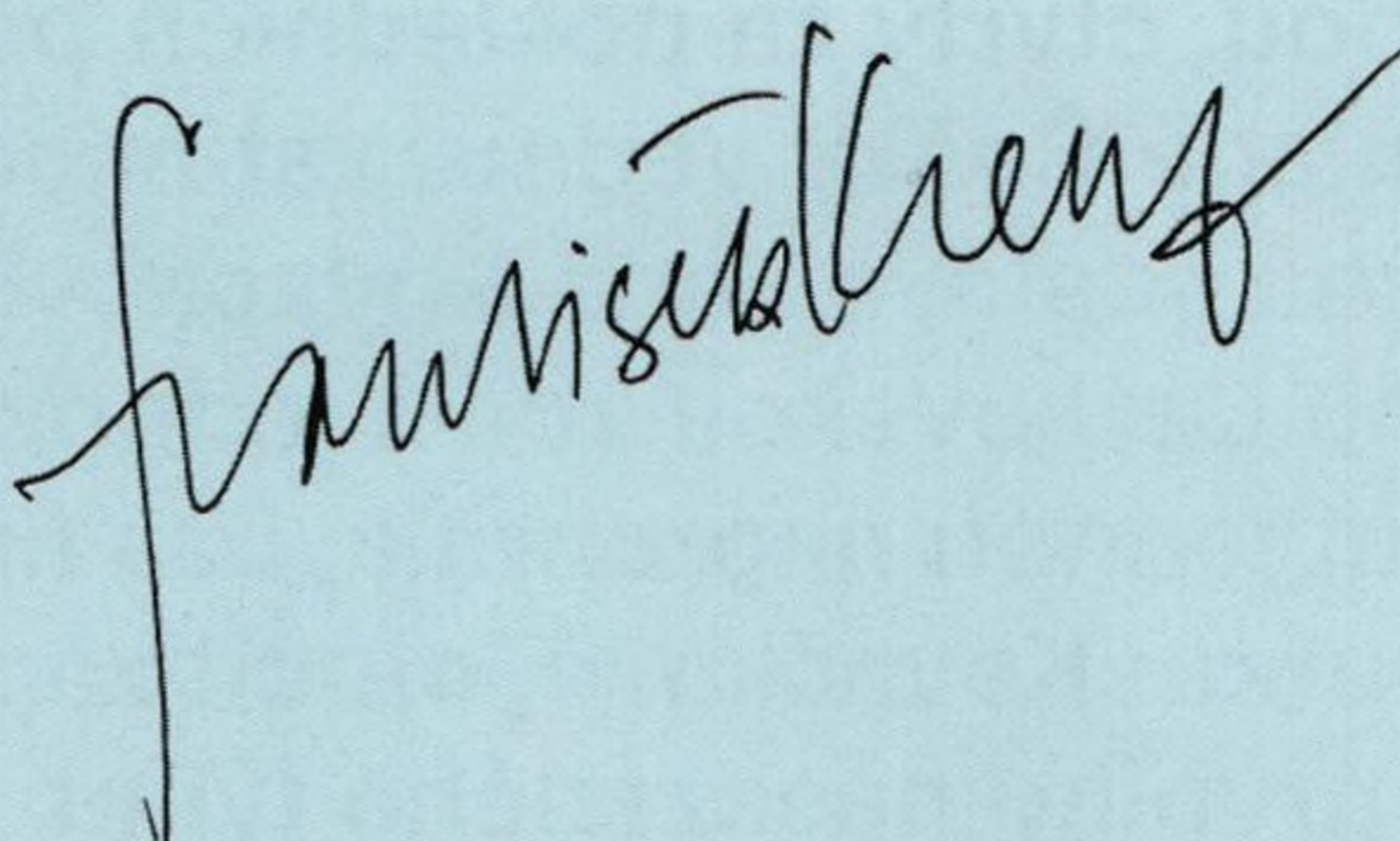
Jak se vlastně plní tenisové sny, jak vypadá pokračování cest těch nejtalentovanějších? Už nechci donekonečna připomínat nadšení rodičů, vlastní sebeobětování a zdravý kořínek, ale stále více je rozhodující prostředí – ve kterém talent vyrůstá. „Když jsem přišel do Prostějova, všechno se pro mě změnilo. Viděl jsem trénovat hráče, o kterých jsem dříve jen slyšel, a hlavně jsem přišel do klubu, ve kterém všichni chtěli něco dokázat. Od šéfa klubu po posledního žáka,“ řekl mi hodně dávno Tomáš Berdych, který na Hané vyrostl ve velkého hráče. Byl čtvrtý na světě, jeho recept platí pořád. Nedávno mi to řekl i Jiří Lehečka. „Dostal jsem se do Prostějova, tím po mě všechno opravdově začalo.“ Stejně příběhy se udály na Spartě, Štvanici, ale práce byla všude stejná. Začaly se psát osudy tenisových nádeníků...

Co však dříve nebylo a mohl za to hltavý svět? Nikdy neodcházely za tenisem dvanáctileté děti – jak je tomu dnes. Viděl jsem to opět na nedávném týmovém juniorském mistrovství světa v Prostějově, kam se už několik let slétají manažeři, hledači talentů. A víte, jak se také rozdělují úspěšní tenisoví rodiče? Na ty, kteří už mají – podepsáno a kteří ještě – ne. Perspektivní tenisový talent je samozřejmě obchodní případ a hodně dobré zboží. Ano, tuhle větu říkají zkušení tenisoví manažeři, ale jen ti nejlepší dovedou na příští investici ukázat prstem. Není to lehké a v naprosté většině hodně špatná investice.

Co mohou nabídnout? Skoro nic! Pár triček, šortky, k tomu přilhaný slib, že dítě brzy bude na předních místech žebříčků. Co bylo dříve rozhodující, dnes není, peníze už nejsou ve většině případů to hlavní, chudší rodiče tuhle přetahovanou brzy vzdali a zmizeli z hlavní scény. Svou cenu určitě mají volné karty, v chytrých tenisových zemích je však už dávno dávají jen domácím talentům. Dokonale jim tam pracují akademie, pár nadějných kvůli reklamě zadarmo, zbytek hodně drahá záležitost. Navíc není nikde psáno, že z tenisových továren jako je akademie IMG ve floridském Bradentonu či z líhně talentů, kterou Patrick Mouratoglou vybudoval na francouzské Riviéře, vede cesta do nejvyšších sfér tenisu. Jen jsou tam tvrdší trenéři, tenisové práci se vyhnout nedá...

A tak se smíme s tím, že největší umění je nabízet budoucnost a važme si šance, že třeba můžeme některé věci změnit. Jsme ale schopni oslovit svět, máme sílu ho přesvědčit? Je to čím dál složitější, dlouho dobře víme, že reflektory slávy svítí jen na hvězdy, poražení málokoho zajímají. Svět se žene dopředu tak rychle, že mnohdy zapomeneme i jména grandslamových šampionů... Když je ale mít nebudeme, určitě si zapamatujeme jména těch našich nejmladších, i oni úspěšně bojují o tituly mistrů Evropy i světa a dělejme všechno pro to, abychom jim pomohli na cestě složitým tenisovým bludištěm. I tam se hrají hymny... Ne tak hlasitě, mnohdy před poloprázdnými tribunami, ale hrají.

Ano, největší umění je nabízet budoucnost...

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Náměstí Míru 820/9, Praha 2
tel.: 222 510 268

triangl

www.trianglprint.cz

Předplatné časopisu vám zajistí
mimo subjektů uvedených v tiráži
i redakce časopisu Tenis,
tel.: 241 442 398
T/Production, s r.o.,
e-mail: predplatne@mailstep.cz

Z OBSAHU

Olympijské hry (6–9)

MSJ do 14 let (10–11)

MČR dospělých Ostrava (12–13)

Kariérní Golden Slam (14–15)

Tenis na vozíku (16–17)

Zajímavosti ze světa (18–19)

Můj příběh: Qinwen Zheng (20–22)

Andy Murray (23–25)

Jeden tenista – a deset lidí okolo (26–27)

Za oponou (28–29)

Svijany Open challenger (30)

Dialog s Romanem Jebavým (31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 2. 9. 2024

**Na titulu: KATEŘINA SINIAKOVÁ
a TOMÁŠ MACHÁČ, vítězové smíšené
čtyřhry na olympiádě v Paříži**

Snímek: ATP.COM

tenis
S PŘÍLOHOU
ČEJKA
www.magazintenis.cz

35. ročník, září 2024

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor

Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio

Franklin, Praha 2. Tisk: Triangl a.s., Beranových 65,

199 00 Praha, Letňany. Podávání novinových zásilek

povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha,

č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt

Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání

novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p.,

ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod
evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také

T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: predplatne@mailstep.cz

Cena výtisku 45 Kč, pro předplatitele 33 Kč

F 5153-ISSN 0862-6766